

ného druhu úřednímu schválení podle § 25 živn. ř., při čemž se samozřejmě běře zřetel i na ohledy bezpečnostní; o tom lze se ostatně odvolatí na spisy okresní politické správy v P. ku sporu přiložené. Leč okolnost tato je významu podřadného, neboť obec jako majitelka a provozovatelka lázni jest i bez zvláštních úředních příkazů povinna, podnik zaříditi tak a udržovati v takovém stavu, by neohrožoval bezpečnost osob, kterým po živnostensku lázně k používání dává. Dávajíc obecnstvu lázně k používání, přijímá tím obec na sebe smlouvou závazek zaručiti jim i bezpečné jich použití a jest z toho práva, když následkem nedostatečného zařízení dojde k porušení tělesné bezpečnosti lázeňského hosta. Samozřejmě jest dále, že pro bezvadné udržování lázni jsou směrodatny požadavky, jak se časem dle získaných zkušeností a pokroku technického vývoje ustálily. Že k bezvadnému a bezpečnému zařízení a udržování lázni náleželo též, by podlaha umývárny, která má ostatně ještě tu další závadu, že jest z příčin shora označených špatně osvětlována, byla opatřena vrchní podlahou na způsob znalcem P-em naznačený, o tom nemůže býti pochybnosti, nehledí-li se ani k úřednímu příkazu okresní politické správy v P., o němž je shora řeč. Jak již podotčeno, zavedla žalovaná obec ostatně toto opatření, arcíť teprve po úrazu, který teprve dal jí podnět, by splnila povinnou bedlivost, které měla dostáti již dříve. Že až do úrazu podlaha na tento způsob nebyla kryta, jest tedy žalované obci přičísti k vině jako nedostatek řádného udržování a zabezpečení lázni. Že nedostatek ten byl příčinný pro úraz a že by se úraz se vši pravděpodobností nebyl udál, kdyby žalobkyně byla mohla bráti sprchu stojíc na drsné vrchní podlaze, k tomu poukazuje zřetelně zjištěný případ, z něhož názorně plyne, že nešťastné uklouznutí žalobkyně bylo přivoděno jen kluzkostí mokré podlahy umývárny, jak ostatně odvolací soud sám uvádí, když, přezíraje zřejmě zavinění obce, doličuje příhodu jako nešťastnou náhodu. Vzhledem na povahu věci a na to, že jde o příčinné účinky opominutí, jež smysly postihnouti nelze, stačí již tato zřejmá pravděpodobnost, aniž je třeba, jak se v theorii i praxi všeobecně uznává, přísného důkazu o příčinné souvislosti. Při správném posouzení věci nelze tedy žalovanou obec sprostiti ručení za tento úraz a jeho následky a, ježto spoluzavinění žalobkyně prokázáno nebylo a naopak nižšími soudy je zjištěno, že, jsouc obeznámena s používáním lázni, i s poměry místa se chovala opatrně, bylo uznati uplatněný žalobní nárok dle důvodů oprávněným.

Čís. 7227.

Plná moc k nákupu (dobytka) opravňuje nákupčího nejen k přímému uzavírání smluv s prodávatelem, nýbrž i k tomu, by jménem zmocnítele vstoupil do smluv, sjednaných jinými osobami.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1927, Rv I 258/27.)

Žalobu, již domáhal se prodávatel prasat na kupiteli nedoplatku kupní ceny, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: G. koupil od několika rolníků v P. prasata a též od žalobce v L., při čemž sice neprohlásil, že kupuje prasata jménem žalované firmy, aniž však projevil, že kupuje prasata jménem vlastním. Roman B. obdržel od žalované firmy příkaz, by příštího dne prasata G-em nakoupená dovezl na auto žalované firmy do M. a »aby prasata G-em nakoupená vyplatil prodávatelům«. Žalovaná firma při tom B-ovi sice přikázala, by G-ovi nic nevyplatil, pokud G. má ještě peníze od firmy, avšak B. též v jiných případech jezdil na auto žalované firmy jako »přisedící«. V tomto případě B. příštího dne taktéž jako spolujedoucí a plátce na auto žalované firmy, které řídil řidič, a které bylo označeno zřetelným nápisem žalované firmy, jel do P. a napřed tam zaplatil celou trhovou cenu rolníkům za prasata nakoupená předcházejícího dne G-em. Auto prasaty tudíž již naložené, na kterém seděli řidič a B., zajelo pak do L. k žalobci, kdež prasata žalobcova za přítomnosti G-a byla naložena na auto. Žalobce na kupní cenu obdržel 2.100 Kč a žádal potvrzení o zbytku tržové ceny. G. mu vydal potvrzení v přítomnosti B-a, který řekl k žalobci: »Prasata přijdou k nám do M.« a ku G-ovi: »Napiš to potvrzení.« G. vyzval B-a, by zaplatil žalobci zbytek kupní ceny, t. j. zažalovaný peníz. B. tak neučinil, nýbrž vyloučil se před žalobcem, že (B.) musí ještě jeti do Č. pro prasata a potřebuje tam peníze k výplatě, poněvadž jest tam neznámý, kdežto žalobce se s ním již zná a že proto žalobce spíše mu poskytnouti může úvěr než rolník v Č. Po právní stránce má odvolací soud za to, že zjištěnými skutečnostmi B. způsobem pochybnosti naprosto vylučujícím (§ 863 obč. zák.) projevil k žalobci, že žalovaná firma schvaluje koupi předešlého dne G-em uzavřenou, jakožto koupi jménem jejím učiněnou. B. byl nakupovačem a plátcem žalované firmy, jeho projevy k žalobci zavazují podle čl. 47 obch. zák. firmu žalovanou, i kdyby v případě tomto firma ho byla pouze zmocnila, aby vyplatil peníze pouze G-ovi, nikoli prodávatelům prasat.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Při právním posouzení věci vycházel odvolací soud ze skutkového předpokladu, že Roman B. byl nakupovačem a plátcem žalované strany a že projevil k žalobci, že žalovaná firma schvaluje koupi předešlého dne Karlem G-em uzavřenou. Z toho vyvodil právní závěr, že B-ovy projevy k žalobci zavazují žalovanou firmu podle čl. 47 obch. zák., i kdyby v tomto případě ho byla firma pouze zmocnila, by vyplatil peníze G-ovi, nikoli prodávatelům prasat. Proti tomu namítá dovolání, že G. uzavřel obchod, ne B., a že G. nebyl zmocněn pro žalovanou stranu nakupovati, a že sporný kup neuzavřel jejím jménem. Prasata prý byla koupena tím okamžikem, když G. dal závdavek. Den na to přijelo auto s B-em jako průvodčím, G. šel sám k žalobci a vyplatil mu 1.100 Kč,

potom žádal B-a o peníze, a ten mu je odepřel. Z toho prý plyne, že obchod uzavřel G. Na tom prý nic nemění okolnosti, které toto jednání provázely. Již první soud zjistil, že kupní smlouvu se žalobcem uzavřel G. Odvolací soud na tom zjištění nic nezměnil. Až potud má dovolatelka pravdu. Snaží se však dále dokázati, že prý je nesprávným názor odvolacího soudu, že žalovaná strana dodatečně schválila kup uzavřený G-em, jakoby byl uzavřen jejím jménem. Nebyla prý nucena jej schváliti. Nevěděla, že G. koupil prasata od žalobce. Neměla vůle do smlouvy vstoupiti. I tomu lze přisvědčiti, pokud se tyto vývody týkají majitelů firmy. Nelze však jim přisvědčiti, pokud se týkají postavení B-a k žalované straně a právních důsledků, které pro ni plynou z jeho jednání. Žalovaná strana přiznává, že B. byl jejím nakupovačem. Že obchody uzavřené B-em byly na její straně kupeckými obchody, plyne z okolnosti uvedené v rozsudku prvního soudu, převzaté odvolacím soudem, že firma Alois K. provozuje obchody s dobytčím. Tomu v řízení také nikdo neodporoval. Ustanovila-li ve své obchodní živnosti B-a za nákupčího — tedy k určitému druhu jednání — vztahovala se jeho plná moc na všechna jednání a právní činy, které sebou obyčejně přináší provozování takové živnosti (čl. 47 obch. zák.). Na základě této plné moci byl B. oprávněn nejen s prodávatelem přímo uzavírat smlouvy, nýbrž také vstupovati do smluv sjednaných jinými osobami. Vždyť obchod s dobytčím pravidelně s sebou přináší, že se mezi smluvní strany vsunují jiné osoby. Pro objem jeho plné moci bylo rozhodno, jak se jevila na venek. Pro žalobce bylo tudíž lhostejno, zda B. podle příkazu žalované k němu přišel jenom jako průvodčí automobilu, či jako posel, který přinášel G-ovi peníze, když mu to neoznámil. Jednal s ním jako se zástupcem žalované a pronesl při tom výroky, které odvolací rozsudek přesně uvádí. Odvolací soud tudíž právem uznal, že B. projevil k žalobci jasně vůli, že schvaluje koupí G-em uzavřenou jako koupí smluvenou jménem žalované, jinými slovy, že jejím jménem do ní vstoupil. Žalovaná je jeho jednáním zavázána doplatiti zbytek kupní ceny.

Čís. 7228.

Zmatečnost nesporného řízení (§ 16 nesp. říz.) zavinují jenom skutečnosti označené v § 477 čís. 1 až 6 a 9 c. ř. s. Za zřejmý rozpor se zákonem jest považovati, když soud přehlédnutím nebo nesprávným upotřebením nepoužil závazného zákonného předpisu tuzemského nebo cizozemského práva, pokud ho bylo dbáti podle ustanovení o místních hranicích materiálních právních norem.

Pro úpravu výživného nemanželského dítěte nelze použití předpisů §§ 13 a 144 platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1927, R II 242/27.)

K návrhu nemanželského dítěte uložil soud první stolice nemanželskému otci, státnímu zaměstnanci, by platil na výživu dítěte mě-